

Живял някога един зъл магьосник. По-зъл от него нямало в целия свят. Един ден той направил ужасно огледало – всичко добро и красиво изчезвало, щом се отразяло в него, а всичко грозно и лошо ставало още по-грозно и още по-лошо.

В това огледало най-красивите места изглеждали като мъртва пустиня, а най-привлекателните хора – безобразни, с пъпчиви лица и гнили зъби.

Магьосникът бил много доволен, а неговите ученици разправяли навсякъде за новото зло чудо. Накрая решили да литнат с огледалото в небето и да се подиграят дори със слънцето.

Летели все по-високо, но когато приближили слънцето, огледалото започнало да подскача, изплъзнало се и полетяло към земята.

Разбило се на милиони мънички парчета, които се пръснали навсякъде по света. Някои били използвани за стъкла на прозорци, други – за очила, но тежко и горко на хората, които ги носели – светът им изглеждал ужасен, мрачен и пуст.

Други парченца били дребни като песъчинки. Попаднела ли такава песъчинка в окото на човек, той започвал да вижда във всичко само лошите му страни, защото всяко стъкълце запазвало свойствата на цялото огледало. Стъкълца попаднали дори в сърцата на някои хора и ги превърнали в парчета лед.

